

No s'admeten originals sense signatura. — De tots els originals en són únicament responsables llurs autors

ACCIO

SETMANARI DE POLÍTICA ART I LITERATURA

Any III (segona època)

Granollers, 17 de Gener de 1932

Número 26

Dilluns, va acabar-se l'atac inqualificable de què venia essent objecte la nostra ciutat, per part del senyor Pere Vegué Matamoros

Per fi, gràcies a l'intervenció saludable del Excm. Senyor Governador, dilluns, va acabar-se l'atac, com hem dit, inqualificable, que venia essent objecte la ciutat per part del senyor Pere Vegué Matamoros, i els seus *pendants* Alfred Canal i Amador Garrell, suportats admirablement per l'home que va saber-se fer odiar per tots els granollerins, i que té per nom Francesc Torras.

No cal insistir gaire en detallar a petites quantitats en què consistia l'atac. Tots els qui han seguit la campanya desvergonyida d'insídies i insolents difamacions portada a cap pels homes de *La Gralla*, han pogut pla bé percatar-se'n. Únicament calia llegir l'epígrafe que deia: «La batalla contra el senyor Vegué» (cuidariem a dir, obra personal del propi Vegué), per a constatar fins on arribava l'ensenyament d'aquests homes tan patriotes, a sobre la ciutat. Una institució meritíssima com és l'Escola Municipal de 2.ª Ensenyança, han cuidat de malmetre-la, desprestigiant-la; injuriant continuament de paraula i obra durant la convivència forçada als professors i escolars; no abandonant les habitacions particulars i per tant no tenint accés al pati i als waters els escolars i els professors; i en fi, provocant totes aquelles coses, que veritablement constituïen una lesivitat als interessos comunals. Testimoni de totes aquestes coses, poden ésser-ne tots els nois granollerins que amb vertader estoïcisme continuaven assistint a l'escola, mancada com estava, per l'obstrucció sistemàtica de Pere Vegué, de totes aquelles condicions higièniques i confortables necessàries i imprescindibles; i en són testimoni també els homes

del Sindicat de Contramestres «El Radium», els quals fóren provocats violentment per la distingidíssima (?) senyora del tal Vegué, i consegüentment es veien obligats a fer una visita al Governador Civil per a formular la seva més enérgica protesta, a la vegada que encara es veien demandats judicialment per el propi Pere Vegué. Evidentment, la cuca-fera caciquista pretenia anul·lar amb els seus tentacles tot allò que s'oposava al seu pas.

I el què són les coses. Què hi volia dir que arran de la seva obstrucció s'enfonsés l'Escola i amb aquesta el fals prestigi fins ara adquirit, si d'ací endavant, Pere Vegué no podia dirigir-la privat com ho estava de poder-ho fer, atesa la seva insuficiència titular? Què hi volia dir, que fos la ciutat qui despengués 65.000 Ptes. anuals pel manteniment d'una Escola Superior, i estés privada de tenir-hi un control absolut, mentre l'arbitreés, impunament, Pere Vegué? Què hi volia dir, tot això? Doncs, senzillament, tot això equivalia dir, que calia mantenir a ultrança totes aquelles coses afectes al vell caciquisme; volia dir també, que sota el pretext del nom **Cultura**, Francesc Torras s'engiponés per afavorir els seus amics més cars, i així hem vist fins ara que mentres els **ciudadans granollerins pagavem, els amics íntims del cacic, anaven grassos**. I encara cal fer distincions al dir amics. D'aquesta mena són comptats i els que més criden, i no criden per patriotisme, ben cert. Mirem-los: si més no, de tothom abastament són coneguts: Uns, Amador i Josep Garrell. Els homes que són més republicans, però que per tal de no perdre la possibilitat de cobrar factures al Muni-

pi i a La Unió Liberal, es feien duran la dictadura de la U. P.. Són els homes que enfront d'una candidatura popularíssima d'obriers i industrials l'endemà d'haver-se bandejat la política dictatorial torrista de La Unió Liberal, es prestaven amb el seu nom a fer un recompte de vots afectes a Francesc Torras. Són els homes que silenciaven la campanya contra l'emprèstit. Són encara els mateixos que demanaven a La Unió Liberal que els socis no possessin domassos quan passés una processó, i ells eren dels primers a posar-ne. Són també els que més festejaven el seu ingrés a l'Esquerra, i perquè no satisfant el seu apetit a gust propi, feliciten Marcel·lí Domingo, titllant de cacics als homes de l'Esquerra. I encara, són els homes que mantenen un periòdic exclusivament, gairebé podríem dir, per atropellar baixament, burdament, amb la grolleria de què únicament són capaces les taifes bordelleres, sense aturar-se a l'infàmia, a tots aquells que sapiguent prescindir de tal **bella** companyia fan la seva via i aportació d'entusiasme a la ciutat, amb veritable esperit de sacrifici i honestat.

L'altre; oh, l'altre! Amic dilectíssim i amantíssim de Francesc Torras Villà, es diu Alfred Canal, i és Dr.. Per ell han estat totes les preferències. És també igual com els altres, republicà com ningú ho és. Prototipus de l'enxufisme perfecte, és també dels que anava gras mentre els granollerins pagavem. Cal veure només la llista de càrrecs retribuïts que ostenta. Comptem-los: Inspector Municipal de Sanitat; Subdelegat de Medicina del Districte; Director del Laboratori de la Subbrigada Sanitària Provincial; Metge

De Museus i Escoles

Celebro que l'amic Glanadell no m'hagi volgut presentar com un adversari sistemàtic a l'obra del Museu. Haig de confessar-li, però, que les raons expressades en el seu article no m'han acabat de convèncer i mentre l'Ajuntament no disposi el començ de les obres Museu i Escoles a la vegada, sostinc la necessitat de fer les Escoles abans que el Museu.

Si conegués l'amic Glanadell tots els esforços que es necessiten per a menar a bon port la construcció de les Escoles, i visqués a Granollers i en palpés les conseqüències, ben segur que no hauria trobat extemporània la meua tesi i enlloc de una investida encara que amorosa, hauria reconegut i trobat lògica la meua posició, que en ço que a Escoles refereix, revela, ho reconec, una mica d'impaciència.

Les paraules de retret adreçades a la Direcció d'aquest setmanari pel fet d'haver publicat el meu article, que a judici del senyor Glanadell «pot desviar les excel·lències d'una iniciativa», no les considero justes. Jo admiro a Acció la tolerància de les idees i trobo lloable que es deixi exposar el criteri de cada ú segons el particular punt de vista, sempre i tot que es guardi la correcció necessària i no s'arribi als límits de l'insult i la grolleria, sobretot en els casos com el nostre, que no es ventila cap assumpte de transcendència política i sí solament l'interès de la ciutat, que és el que ens anima.

No veig per enlloc el dany que jo pugui causar a les Escoles sustentant el meu criteri. El dany podria causar-lo si

m'hagués convertit en acèrrim enemic del Museu, sabent que aquest és un poderós auxiliar de l'Escola. Però no ha estat mai aquest el meu intent. Jo no l'he negat mai al Museu. Només he demanat que es fessin les Escoles abans que el Museu adduint raons en benefici del mateix i per la necessitat ineludible de poder donar cabuda a tota la nostra població escolar.

L'ideal màxim fóra Museu i Escoles. I ací recollint les manifestacions del senyor Francesc Glanadell, em permetré de dir-li que tot el que jo sé de l'Ajuntament, és que malgrat el seu bon interès en no ajornar la construcció de les Escoles, hi ha un altre factor important que l'en priva de la seva immediata construcció. Recordarà el meu estimat i erudit contra-opinant que des de diferents llocs s'ha demanat la col·laboració dels ciutadans amb l'objecte de facilitar la construcció de les desitjades escoles, i segons les meves particulars informacions, es considera aquesta col·laboració, el principal punt de partida per aconseguir el Grup Escolar que ens manca.

Si l'Ajuntament no disposa del numerari necessari per aixecar el Grup Escolar, no crec que sigui desencertada la meua proposició d'ajornar, no indefinidament, sinó el temps just, precís, necessari, l'obra del Museu, per acabar de una vegada, amb la vergonya de veure els nostres infants abandonats pels carrers, sense poder rebre l'instrucció que necessiten.

JOSEP FONT I DE FALGÁS

Forense del Partit Judicial; Metge del ferrocarril de la companyia del Nord; Metge de La Unió Liberal; Metge del Banc Vitalici; Inspector de Prostitució; Delegat a Catalunya de l'Associació d'Inspectors Municipals; Metge titular Municipal. Com pot veure's són nombrosos i tots, o gairebé tots, obtinguts duran la dictadura. Bé val la pena d'enfrontar-se doncs contra d'aquells verament liberals que s'oposen a la seva particularíssima cursa d'assalt als càrrecs consignats al pressupost. D'això, encara que s'en ressenti el drap republicà que l'abriga, si no fos... si no fos que, va estripar-se-li amb les seves concomitancies amb els estira cordetes del Directori, dels quals rebia... ordres (anavem a dir diners) per a organitzar Congressos Sanitaris Municipals per tal de veure's condecorats i homenatjats d'una manera cordial i recíproca.

Ja veiem, doncs, qui són els homes que pretenen mantenir, passant per damunt de tot, la política torrista a la nostra ciutat. La descripció d'aquests pot ésser més completa, més definitiva. No volem insistir. El poble que sol tenir unes idees claríssimes sobre els seus homes, tampoc ho necessita. Sabia perfectament quina posició cadascú tenia. La majoria

de l'Ajuntament s'hi ha atés, tot posant a ratlla els **xupopters** i **enxufistes**, que mentre els granollerins **PAGAVEM**, ells anaven grassos.

L'ex Monestir de St. Cugat del Vallès

En un matí clar i serè dels més rigorosos d'aquest hivern, férem la projectada excursió a Sant Cugat del Vallès. Ens sortí a rebre el senyor B. Garriga, metge de Sant Cugat, i soci corresponsal de l'Institut Taquígràfic, qui ens feu de guia.

Per el camí, un company, ja m'havia parlat del Monestir i en posar els peus a Sant Cugat vaig restar sorpresa. M'imaginava trobar un poble que segueix les tradicions i on encara la civilització no ha pogut ensenyorir-se'n. Res d'això: un estol de boniques torres semblen rebre amb ironia al visitant. Recorrem el poble fins arribar a una placeta solitària que dóna accés al Cenobi.

Aquest Monestir, una de les més preuades joies en són doble aspecte his-

tòric i arquitectònic de nostra pàtria, data d'uns dos mil anys. Quan l'emperador Cèsar Octavi August vingué a Espanya, feu construir en el lloc on avui hi ha el Monestir, un castell on hi residia el Tribunal Romà encarregat de dirimir les causes contra els cristians. Hi ha qui sosté que el nom de «Castrum Octavianum» prové segons document del segle IXe de trobar-se l'octau miliari de la carretera romana que pasava per aquesta part del Vallès. Aixó seria una tesis acceptable si no fos que en les recents excavacions per aquells entorns s'hi troben urnes sepulcrales del més pur estil romà, que són prova palesa de què fou construït en aquella època.

Després d'invasions fou convertit en Monestir d'ordre benedictina per en Carles Magne; fou destruït més tard per els àrabs i reconstruït després per el rei Lotari de França i fins l'any 1835 en què començà la decadència, hi passaren Abats que li donaren dies de glòria per sa sabiduria.

La construcció del famós claustre fou començada per l'Abat Witad, en el segle XIIe; es troba a la part esquerra de l'ex Monestir, és d'estil romànic; el pati quasi quadrat té en el centre un brollador antiquíssim; el més notable del claustre són ses columnes en nombre de 18 parells cada una de les quatre galeries. Dites columnes, obra de l'escultor Cadell són fetes d'una pedra calissa i fina de Girona tan permanent que malgrat el temps passat semblen acabades de construir. Els capitells llaurats en relleu, malauradament mutilats alguns d'ells, són molt variats, contenen fulles uns, assumptes bíblics els altres, escenes de la vida del camp, etc.

A l'esquerra d'un gran atri hi ha l'antic palau abacial avui convertit en casa-habitació del rector; en el primer pis, hi ha un petit Museu Diocesà, manuscrits, mobles, essent d'un gran valor un Sant Crist d'ivori de l'època florentina.

En el fons del atri s'aixeca el temple convertit avui en Església parroquial, la façana de la qual d'estil gòtic, recorda la de la catedral de Tarragona amb un gran rosetó de calats radiats.

Al entrar al temple hom resta meravellat per la senzillesa i grandiositat. Consta de tres elevades naus, essent romànica fins al creuer i gòtica fins al frontispici. Una joia d'imponderable valor és el retaule de l'altar major d'un gòtic puríssim tant semblant al de la catedral de Barcelona que hom fa pensar si no fou obra del mateix artista del segle XV. Es composta de tres comparticions verticals, ocupant el centre St. Cugat que sofrí martiri en el «Castrum Octavianum». La nota que desdiu del conjunt és la balustrada que rodeja el presbiteri obra del segle XVIII segons un escut que hi ha en la mateixa i que fou un donatiu de la casa Alós.

És de remarcar entrant a mà dreta l'altar barroc que fou costejat per el rei Felip II, en record d'haver-se reunit Corts en aquest Monestir l'any 1585; està carregat de pintures al oli i ornaments veient-

se l'escut imperial i reial i els retrats dels principals de la Dinastia dels Austria destacant-se en la volta el retrat de dit rei que fou àrbitre del món.

En la capella dedicada a la Verge de Montserrat hi ha un quadre de molt valor degut al pinzell d'en Ribera «El Espanyolito» representant al Sant Beneditte quina còpia es troba en el Museu del Prado.

Entre els pocs sepulcres que té hi ha el dels esposos Saltells protectors del Monestir i pares del que assassinà l'Abat Biure mentre oficiava en la tràgica nit de Nadal de l'any 1351.

Sortim ja al defora i abans de traspasar l'atri donem una ullada final per a endur-nos una visió més ferma. Veient-lo així, rodejat per una muralla, més fa pensar en una fortalesa de l'Edat Mitja que no una construcció, dedicada al culte.

Són tantes les belleses que enclou que n'hi ha per escriure'n llargament i és amb recança que ens en allunyem.

Fullejant una revista de turisme d'una nació veïna lleigeixo amb ironia la res-

senya que amb molts elogis fan d'un castell que no es pot comparar ni de molt amb aquesta construcció, i molt joiosos en fan propaganda i ho cuiden i ho veneren. I en canvi nosaltres que disposem d'obres de valor incomparable, en lloc d'omplir-nos d'orgull i cuidar-les deixem que l'oblit i el temps se'n ensenyoreixin devastant obres que foren fetes per a portar-nos dies de glòria. Fins he tingut ocasió de constatar en alguns pobles que tenen restes d'algún castell acaben per destruir-lo emportant-se'n pedres per a fer llurs cases sense que hi hagi ningú que ho impideixi.

¿Quí és capaç ara de contemplar totes aquelles construccions modernes que havem vist al entrar al poble?

Pujem al tren i amb mitja hora recorrem l'espai que ens separa de Barcelona i ja en aquesta, l'encant s'ha desfet. Molt satisfets de l'excursió ens acomiadem per a dispersar-nos per les Rambles, la gran artèria barcelonina.

MARIA MEJAN

Atentament ens comuniquen els senyors Esteve Camillo, Ramon Montaña i Andreu Busquets, que per l'aclariment d'una nota apareguda a La Gralla la setmana passada, hem de dir, que en la visita efectuada al Excm. senyor Governador Civil la setmana anterior, igualment com anaven acompanyats de Francesc Montaña i Santiago de Riba, els acompanyava Francesc Torras Villà.

N. DE R. Teniem antecedents que aquest senyor volia, fa temps, desprendre's de certes amistats que altre temps cultivava, però que avui creia sincerament que el comprometien. Comprenem perfectament doncs, que fes de suport als nostres significats elements municipals en una qüestió tan capitalíssima per ells en el conegut edifici del Pla de Palau.

Arqueologia i Cultura

Joan Sacs, el crític d'art prou conegut i publicista, en un seu article recent a «Mirador», ha al·ludit la nostra carretera, els nostres fanals i els nostres guàrdies urbans, comparant-ho amb la nostra deixadesa de coses veritablement autòctones de Granollers. Amb l'acerada ironia en ell habitual quan es precis dedicar-se al blasme, Joan Sacs retreu el rumor de trasllat dels finestrals de la casa del Condestable i el posa com una mostra del nostre despreci a les coses importants per altres aspectes més banals.

Sense aprovar en detall la diatriva del senyor Elies per els apàtics granollerins, hi ha un perfecte fons de raó en la seva crítica; perquè si bé no es pas cap motiu de blasme el nostre afany d'embellir la ciutat, a voltes potser esdevenim ridículs pel nostre zel excessiu que sense mirar la qualitat de les coses, ens acontentem amb l'apariència superficial. És evident que si al costat d'aquest excés de zel tinguéssim cura d'altres preocupacions d'ordre potser una mica més espirituals les llacunes que quedarien foren esborrades per la dignificació que per altra banda ens guanyariem. Però com que malhauradament la major part dels gra-

nollerins sent una fredor absoluta per a les coses de l'art i de l'esperit, ens trobem sense cap contrapès que ens alliberi gens de la culpa d'altres vegades.

En el cas concret dels finestrals de la casa del Condestable que retreu Joan Sacs, em penso que tots plegats poca cosa hem fet per la seva dignificació o conservació. Entre tots assistim impertèrrits a la lenta destrucció de la casa que la incúria va atacant constantment i no ens hem preocupat de manera seriosa per evitar mals majors que es poden presentar. Qui sap si tot mirant estoicament com la casa va destroçant-se amb les portes rebentades i l'aigua entrant per tot arreu, els finestrals desapareguin sense ésser a temps a posar-hi remei, preocupats només amb altres coses probablement d'un interès menor.

Potser ja fóra hora que encara que no perdéssim de vista la modernització i embelliment de Granollers ens preocupéssim una mica dels finestrals que han anat desapareixent de la ciutat i dels que encara hi existeixen per impedir que desapareguin. És possible que aquesta incúria sigui per culpa de la desconexença general del valor artístic i arqueològic de la majoria dels finestrals granollerins

que encara embelleixen alguns carrers nostres. I potser seria necessari remarcar que, proporcionalment, poques ciutats catalanes poden presentar una riquesa parella en finestrals de cases particulars. Des del segle XIV al XVIII els finestrals granollerins ens mostren els diversos períodes i transicions que l'art constructiu i ornamental senyalava i és una llàstima grandiosa que tantes belleses arqueològiques puguin arribar a perdre's algún dia.

La creació d'un Museu que ha estat sol·licitada a l'Ajuntament el qual sembla que té el projecte de portar a terme, pot ésser una causa eficient que eviti la dispersió de molts finestrals granollerins que actualment estan desmuntats en poder de propietaris; al mateix temps amb la demostració pública de la importància arqueològica i artística dels que decoren les parets de cases de l'època, es lograria conservar-los en el lloc que els pertoca i per al qual foren destinats. Segurament que aleshores en Joan Sacs, no trobaria tan ridícul el vermell dels nostres urbans, ni tan plagiats de Barcelona els fanals de la carretera, perquè demostrariem tenir ànsies que ultrapassarien l'anecdotesme d'uns detalls insignificants.

Per cert que en relació al projecte de Museu, l'amic Font i de Falgàs, publicà fa pocs dies un article a Acció del qual cal remarcar la seva equivocada visió del problema. Poca cosa cal afegir després de la rèplica amistosa que li ha dirigit Francesc Glanadell, des d'aquest mateix periòdic. Tanmateix cal insistir que poden perfectament atacar-se els dos problemes: Museus i Escoles. Si ens cal esperar per tenir un Museu que la ciutat sigui completament neta per tot arreu i que no tinguem altres necessitats, podria ésser que arribéssim a l'any 3000 sense haver pogut fer el Museu. A vegades hi han coses que tenen de descomptar-se. A Barcelona mateix que ja fa anys que posseeixen Museus — i ara engrandixen — si haguessin tingut d'esperar que tots els carrers fossin empedrats i que tothom estigués content, no haurien fet res encara.

Altrament el Museu no es res més que una altra escola més. Pregunteu a molts granollerins què saben de les Belles Arts modernes i clàssiques i no us en sabran donar cap raó. És clar que a Barcelona mateix hom en troba igualment alguns; però ací, fins i tot els que voldrien interessar-s'hi, no poden per manca de Museu. Fem les Escoles i el Museu com una Escola més; eduquem el públic i interessem-lo en les fonts de cultura; prediquem perquè la gent es faci càrrec de la seva importància i si no es dedica a l'estudi, almenys que tingui una idea i unes nocions de cultura general.

Així treballarem tant per Granollers com per l'empedrat d'un carrer qualsevol.

NYICRIS

ESCOLA MILITAR
BARCELONA

Interessant

per a tots els reclutes del reemplaç de 1932

L'Escola Militar »Barcelona« instal·lada en aquesta localitat, farà l'ensenyament gratuït als reclutes del preset any, tant si són quotes, com de files, a qual fi resta oberta la matrícula, podent passar a inscriure's tots els dijous de 9 a 1 del matí i de 3 a 9 de la nit, al CAFE COMERCIAL, d'aquesta localitat, Plaça Maluquer i Salvador, 19.

LA DIRECCIÓ.

Sessió Municipal

Celebrada el dia 14 del corrent mes

Assisteixen els Consellers senyors Taberner, Valls, Aymeric, Tió, Busquets, Montaña, Gual, Gibert, Pineda, Colomer, Pagès, Estrada i l'Alcalde senyor Camillo.

Hi trobem a mancar els senyors Tardà de la minoria i Bofill de la majoria. Els senyors Ventura, Cladelles i Ribes, ja no els esmentem perquè no hi assisteixen gairebé mai.

S'obra la sessió a les set deu. Hi ha molta expectació. Hom diria que es prepara quelcom d'important i nosaltres ens animem, per tal de poguer fer una bona informació, però com els llegidors veuran, tot se'n anà en aigua calenta.

Es llegeix l'acta anterior, que s'aprova.

Es dona compte d'una comunicació de «Cabezas de San Juan» (no sabem on para això) que demanen una almoïna pro monument Riego. Passa a la Comissió d'Hisenda.

Altra comunicació de la Generalitat de Catalunya referent a la creació d'una Escola Normal i demana la col·laboració del nostre Ajuntament. A proposta del senyor Pagès passa a la Comissió d'Hisenda per a el seu estudi.

Es nombra amb caràcter efectiu a la senyora Maria Mejan Carrer, com a professora de taquigrafia de la nostra Escola Municipal de Segona Ensenyança.

Es llegeix una instància del senyor Joan Miró Trepal reclament altra volta unes pessetes i a continuació es dona compte de l'informe de la Comissió d'Hisenda que li dona un «No hi ha lloc» com una casa. S'aprova el no hi ha lloc.

S'aproven concedir permisos a diversos industrials per posar rètols.

A continuació un Ofici de l'Agrupació Excursionista d'aquesta localitat que protesta per el canvi de nom del Carrer de Corró per el d'en Francesc Layret i diu que no pararan de protestar fins que se'n cansin o bé es torni a canviar. A proposta del senyor Busquets passa a la Comissió de Governació.

PRECS I PREGUNTES

Tothom calla. Hi ha un silenci sepulcral. Ara es quan a nosaltres ens sembla que hi haurà la gran batalla i que algú o altre rebrà.

El senyor Estrada, és el primer en engegar avui; es dirigeix al senyor Alcalde i li pregunta tot serio quins foren els motius de la suspensió de l'inventari, el dia que es feu el llançament dels mobles del senyor Vegué del Col·legi de Segona Ensenyança, i perquè es va reprendre el llançament a la tarda a dos quarts de tres, havent quedat amb el senyor Notari que es faria a les cinc.

El senyor Alcalde, li diu: Primerament dec dir al senyor Estrada que el motiu del llançament no fou altre que limitar-me a acomplir una ordre governativa. És un assumpte —diu— que no

volia portar-lo a discussió, per quant no hi ha lloc ni tan sols a discutir-lo, però a fi de deixar les coses ben sentades, vull fer avinent que si al matí es, suspengué l'inventari no fou pas per ordre meua sinó per conveniències personals del funcionari públic que hi assistí.

El senyor Estrada sembla que no el convenen aquestes paraules i diu que si en temps de la República, ni de la fe Notarial s'ha de fer cas, ja podem plegar.

Demana la paraula el senyor Montaña que contesta al senyor Estrada, dient-li que si a Granollers algú ha volgut burlar la fe Notarial, fou en les cèlebres eleccions de l'any 1923 i precisament els del partit que representa el senyor Estrada o sigui del senyor Torras; insisteix en que la culpa de la suspensió de l'inventari no és d'altre que del funcionari públic que se'n va anar a dinar, en lloc de continuar-lo fins que estigués llest. Recalca a continuació que el mateix Cap de Policia no hi va anar a dinar fins que s'acabà de treure els mobles.

Insisteix el senyor Estrada dient que creu en les afirmacions del senyor Montaña i en les de l'Alcalde referent a la comunicació, però... creu que no es podien obrir les habitacions particulars del senyor Vegué sense aute judicial.

Torna a contestar-li el senyor Montaña dient que davant d'una ordre governativa no hi ha necessitat d'aute judicial. A més — diu — pot estar segur el senyor Estrada, que els mobles particulars del senyor Vegué es varen respectar, inclús una làmpara, molt bonica per cert, que hi ha en una de les habitacions, per por a que es malmetés, encara no s'ha tocat i està a disposició del interessat per quan la demani, com ho estan tots els altres mobles dipositats al Dipòsit Municipal.

El senyor Estrada diu que no en dubta de que s'hagin respectat els mobles i fa avinent que ell no ha fet aquesta interpel·lació per defensar a ningú, ni vol que es prengui com a una provocació, i si tan sols em lamento, no del fet, sinó de la manera com s'executà el fet.

Ara entra en campanya el senyor Busquets. Diu al senyor Estrada que si bé es plany de no haver-hi te notarial, ha constatat en canvi que com a politic no manté la seva equanimitat, ja que el mateix senyor Estrada ha manifestat diferents voltes i en diverses sessions que en l'assumpte del Col·legi de Segona Ensenyança no hi volia prendre art ni part i en canvi contradiu totes aquestes manifestacions, el sol fet d'haver acompanyat al Govern Civil una Comissió, sense abans demanar aclariments a l'alcaldia per veure que ocorria.

El senyor Estrada vol defensar-se i diu que ell també va veure elements de la majoria que hi anaven al Govern Civil.

Certament —diu el senyor Busquets, tot amantent— i que tinc interès en dir-li que en Torras ens hi acompanyava. (Sensació).

Continua el senyor Estrada afegint que lo que és ell, sempre hi tornaria quan es tractés de defensar a un individu al qual creu que s'ha atropellat. (Se sent un formidable ¡Alto!, que per la veu ens sembla que ha sortit de la gola del senyor Montaña).

Insisteix el senyor Busquets a contestar al se-

nyor Estrada, dient-li que quan va anar al Govern Civil no sabia encara si se l'atropellaria o no.

Pren la paraula el senyor Montaña i tot esverat diu al senyor Estrada: ¿Perquè doncs, quan es va tancar el Cafè del senyor Tardà, (ara comprem el perquè no ha vingut el senyor Tardà; devia sentir-ho de nas que es parlaria d'ell) que no fou altre cosa que un atropell com una casa, el senyor Estrada no hi va anar al Govern Civil per a defensar-lo? (gran espectació).

El senyor Estrada: — Perque no se'm va demanar.

El senyor Montaña: — Jo crec que aquestes coses no s'han de demanar quan realment s'atropella a qualsevol ciutadà.

El senyor Camillo: — Bé anem al grà. ¿Està prou discutida aquesta qüestió?

El senyor Pagès — que encara no l'havíem sentit — diu que el seu company senyor Estrada, en volguer discutir aquesta qüestió, creu ell, que no ha tingut altre objecte que posar en evidència, no el fet, sinó la manera com es portà a cap.

El senyor Montaña, diu que està completament d'acord en què fou un espectacle trist, però entent que l'únic responsable d'aquell espectacle no fou altre que el mateix senyor Vegué. Essent així, que podem acreditar a qui ho desitgi que anteriorment s'havia notificat per escrit al propi interessat l'ordre del senyor Governador, i que ell ja de bon principi i malgrat donar-li un plaç de 48 hores, que es convertí en 94, es resistí a acomplir l'ordre tramesa pel senyor Governador. Ademès, crec que el senyor Vegué, sempre molt mal aconsellat, en aquest assumpte no ha fet altra cosa que de cap de turc de la política dels seus companys i ell n'ha estat la víctima, però, amb tot, la culpa no es nostra.

El senyor Estrada, torna a insistir en que s'obra molt malament.

El senyor Montaña, un xic irritat, li contesta que hauria volgut veure al senyor Estrada posat en el seu lloc per comprovar que ho hagués fet millor. (rialles)

El senyor Busquets, accepta les paraules de protesta del senyor Estrada, i diu que en aquest cas ha de felicitar al senyor Vegué per l'obstrucció que ha fet a l'escola, privant-la de totes aquelles condicions de confortabilitat i higiene, que això farà, ben segur, que quedi malmès el present curs dels alumnes que hi assisteixen, car naturalment l'èxit d'aquesta obstrucció influirà decisivament en l'hora dels examens. Un motiu més a agrair a la política torrista, que tindran el centenar de futurs ciutadans que actualment concórren a l'escola.

I així es dona per acabat aquest debat.

El senyor Pagès, pregunta com estant les obres de l'estació de M. S. A.

L'hi contesta el senyor Camillo, que segons se li ha comunicat van a començar-se el dia 18 del corrent mes.

El senyor Busquets, demana que s'apercebeixi a l'Arquitecte Municipal per tal de què en un plaç senyalat entregui el pla d'urbanització de Granollers i que en cas de no complir se li rescindeixi el contracte i s'encarregui a un altre Arquitecte. (No sabem que vol dir això; esperem que el senyor Raspall ho entengui millor que nosaltres)

El senyor Pagès diu, que veu acertada la proposició del senyor Busquets, sempre i quan es doni al senyor Arquitecte un plaç que no sigui exigent.

El senyor Busquets, demana que se li doni per escrit perquè així no se li oblidarà tan fàcilment com s'oblida d'altres assumptes. (Tampoc ho entenen això).

El senyor Estrada, s'excusa de no haver pogut assistir a la visita col·lectiva que la Comissió de Foment ha efectuat a la carretera d'E. Prat de la Riba, per tal d'estudiar el projecte de passeig que existeix.

Finalment el senyor Taberner, demana que s'activin les escoles de Palou per tal de poguerles fer funcionar tan aviat com sigui possible.

El senyor alcalde li contesta que manquen moltes poques coses i que prompte funcionaran.

Acte seguit s'aixeca la sessió.

I... ja ho veuen; *tuti contenti*. (Axò és un dir). Ens plau de fer constar que sempre voldríem que assistís a sessió el públic i consellers que hi han assistit avui; sobretot, molt correctes tots.

OLGA ZHAN.